

ja loomad ilma sööma joomata, külap siis aru käes, kui suur maailm on. Neljas küsimine aga — — —“ Siin hakkas väike Klaus hapu nānga oma kullalt sügama.

Härra: „Noh, kas seletus puudub?“

Wäike Klaus: „Ei, ei, aga, aga — — —“

Härra: „Noh, ruttu siis, edasi!“

Wäike Klaus: „Noh, kui härra kässib, olgu peale. Neljas küsimine oli: Kui kalliks ma här-
rat arvan? Vastus: Kakskümmeid ja üheksa hõbetükki.“

Härra: „Mitte enam? See on natuke vähä!“

Wäike Klaus: „Lubage, ma seletan. Meie Jõsand ja Dnistregija on kolmekümme hõbetükki eest äraantud; siis pean teid, armuline härra, muidugi natuke alvematks arvama.“

Härra naeratas ja laskis väike Klausil rahuga minna, kes sell' kombel oma kaimu naljakal kombel hädast oli peastnud.

Rõigesuuremad karjad.

Rõigesuuremad karjad peetakse küll Põhja-
Ameerika maal. Seal on ühel kuni 225,000
(see on ligi weerand million) tükki veiseid, kelle

söötmiseks karjasmaad on, mis ühtekokku pikkuti 260 wersta ja laiuti 130 wersta mõeldawad, teeb 33,800 ruutwersta, see on peaaegu kaks korda nii suur, kui terve Eesti kubermang. Nende karjade hoidmiseks on 400 karjast 3000 hobusega ammetis. Iga aasta saab 60,000 wärsikale märkeid peale põletud. — See lähäb korda. Meil on juba seft küll, kui kuuleme, kuidas Lõuna-
Benemaal 10,000 tükki suurused hoošte karjad on, kelle wahtimiseks ja söötmiseks kaa suure mõeduline karjaste hull ja karjasmaad tarwis on, ja siiski kaub selle hirmsa suure hulga wastu, mis Ameerikamaal leitakse.

Niisamma nagu Ameerikamaal weikseid ja sigu kaswatakse ja hoitakse, niisamma on jälle Lõuna-
Austraaliamaal lammasstega lugu, kelle karjad niisammuti tuhandete järäl loetakse.

Mõni nalja natukene.

Mladis: „Kas ja tõeste oled oma kõige parema sõbra Jüriga wihameheks saanud? Kui ma seda kuulda sain, ei tahtnud ma seda uskudagi.“

Jaan: „Ega ma südamest wiha ei kannu, ma teen aga muidu nõnda. Waata, Jüril sündis kolme päewa eest pojuke, ja et ma kardan,